

las degudas precaucions perquè llurs marits no ens trovin desprevinguts i no ens toqui el corre.

Animo i a divertirnos.

La Comissió prega encarescudament als que involuntariament (per part de dita Comissió) puguin disgustarse, per algun article de L' HEREUHET, se serveixin dispensar-la, puig l' agraviar, repeteixó, es ajeno a la seva voluntat.

A la meua SOCIA

He sabut nena encisadora
i el saber-ho molt m' ha ofès
qu' una amiga xafardera
et critica d' allò més.

Diu, que t' trova sense gracia
que miras contra 'l Govern,
que 's ton cos una desgracia
i amb un genit de l' infern.

Que portas las dents postissas
que 's molt d'ur el teu cervell
i que 'l cabell que tu et rissas
may ha estat del teu clatell.

Tan se val. No t' donguis pena
perquè t' diguin tot aixó
que no ha de faitarte nena
may la meua estimació.

Puig si es cert que no ets hermosa
i aixó negarse no s' pot
tens, en cambi, ana 'ltre cosa:
quinze mil duros de dot!...

MARRAMAU.

Noies D' aquesta casa, Llegiu:

Avui dia, sont de gran actualitat, els interview. Jo eom a home modern i desitjant complaure als precs de varis amics, pera qu' escrigués alguna cosa, pera aquest humoristic periódic; vaig a relatarne un, que podrie tenir molt be lloc cada dia.

Pom, pom, porrrrom pom.

Primerament, se sent una veu que diu:—¿Qui ha? Després, passos que s' acostan; més tart, un suspir llensat per el pany, al sentirse forçat per la clau que te introduïda a dintre; per últim s' obre la porta i apareix devant los meus ulls, una dona, d' uns trenta i pico d' anys; la seva cara n' es ja tota arrugada, completament cuverta de *polvos*,

com si ab aquella bruticia, volgués fer ressucitar una bellesa del tot i per sempre desaparescude.

—Deu lo guard.—¿Que se l' hi ofereix?

—Venia pera veure la seva filla.

—La meua filla, no es possible; no soc casada.

—(Tableaux! m' he equivocat) Perdoni, pot ser no vaig be, Jo m' creia qu' aquí, hi habitaba En... que tenen una filla qu' es diu....

—Si efectivament aquí es: Soc la filla.

—(Atiza! l' havia presa per la mare) Doens axis tot va a l' hora. Soc un periodista vingut expressament de llunyanes terres, ab el sol i exclusiu objecte d' interviewa a vosté; procuraré no molestarle gaire; i are confiant ab la seva benabolença, espero contestará sensa embuts a les meves preguntes, per lo qual l' hi quedaré eternament agraïd.—
¿Quants anys te?

—¿Ui! quines preguntes mes tontes qu' em fa vosté. Que l' hi diré jo, tinc uns 24 o 25 anys.

—¿Ouail pot ser encare no diu la veritat) ¿I quina ha sigut l' época mes feliça de la seva vida?

—D' els 18 a 20 anys. Allavores si que disfrutava: recorde qu' es congregaven al meu entorn, una munió de joves, lo més distingit del Casino; tots procuraven alagarme, buscant frases, pera expressarme l' amor, que deien per mi sentien; la passió qu' els inspiraba. A n' el ball n' era jo la reina, al entrar els joves corrient seguidament cap a mi, pera poguerme prometre algun ball. fins a la porta n' hi havian que m' esperaven.

—¿I vosté, com corresponia a n' els seus admiradors?

Donant esperanças a tots, sonriguent a uns; mirant als altres.... pero interiorment me burlava d' ells, fugint de tota paraula seria. Els no conquistats, feia qu' em veiesin, baixant ab coquetaria la vista i ruboritzanme a les sevas mirades; procurava contestar lo més dolçament possible, quant me dirigian per primera vegada la paraula. Tot aixó n' era causa de que aumentessin cada dia el nombre d' *assessinats*.

—¿Digui qu' are ja deuen ser alguns cents. els que l' hi fan la *corte*?

—No es burli de mi. Encara qu' es trist el tenir que manifestarho, quant vaig arribar a 21 anys, totes aquelles bones qualitats que m' adornaven, varen desapareixer; vingueren a n' el ball, *talls mes tendres*, motiu suficient pera que tots aquells, que deien, per mi es morien, m' abandonessin. La que havia sigut reina. va descendí a primpcesa; de primpcesa, a senyora; de senyora, a la mes humil de totes les cortisanes; veientme obligada a *petar* sovint, cosa que feria en grant manera al meu orgull, fins al punt d' obligarme a qu' abandonés per sempre aquell *Palau* que tantes ilusions me guarda.

—I ara ¿que pensa fer?

—Casarme.... Ab el primer qu' es presenti, ric